

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 19 sierpnia 2020 r.

Pozycja 220

POSTANOWIENIE

z dnia 4 maja 2020 r.

Sygn. akt Ts 20/20

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Wojciech Sych,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej P.Ś. w sprawie zgodności:

art. 85 § 2 w związku z art. 85 § 3 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, ze zm.) w zakresie, w jakim „wskazane przepisy nie przewidują możliwości wniesienia zażalenia na zarządzenie prezesa sądu okręgowego, w którym stwierdza się, że interesy kilku oskarżonych, reprezentowanych przez tego samego obrońcę nie pozostają w sprzeczności”, z art. 32 ust. 1 w związku z art. 78; art. 42 ust. 2; art. 78 w związku z art. 176 ust. 1; art. 45 ust. 1 w związku z art. 77 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

nadać skardze konstytucyjnej dalszy bieg.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 30 stycznia 2020 r. (data nadania) P.Ś. (dalej: skarżący), reprezentowany przez adwokata ustanowionego z wyboru, wystąpił z żądaniem przytoczonym na tle następującego stanu faktycznego.

Skarżący jest podejrzanym w sprawie prowadzonej przez Prokuraturę Regionalną w B. (sygn. akt [...]). 1 lipca 2019 r. skarżący wniósł w trybie art. 9 § 2 w związku z art. 85 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, ze zm.; obecnie: Dz. U. z 2020 r. poz. 30, ze zm.; dalej: k.p.k.) o wystąpienie przez Prokuratora Regionalnego w B. do właściwego sądu okręgowego z wnioskiem o stwierdzenie sprzeczności interesów pomiędzy nim a innymi podejrzanymi reprezentowanymi przez tego samego obrońcę. Prezes Sądu Okręgowego w S. (dalej: prezes sądu) zarządzeniem z 30 lipca 2019 r. (sygn. akt [...]) stwierdził, że interesy procesowe podejrzanych, reprezentowanych przez tego samego obrońcę, nie pozostają w sprzeczności. Skarżący wniósł zażalenie, które zarządzeniem prezesa sądu z 19 sierpnia 2019 r., zostało uznane na podstawie art. 429 § 1 k.p.k. za niedopuszczalne z mocy ustawy. Sąd Apelacyjny w Ł. II Wydział Karny (dalej: sąd apelacyjny) postanowieniem z 30 października 2019 r. (sygn. akt [...]) utrzymał w mocy zażalenie z 19 sierpnia 2019 r.

Zarządzeniem z 19 lutego 2020 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 28 lutego 2020 r.) sędzia Trybunału Konstytucyjnego wezwał skarżącego do usunięcia braków formalnych skargi przez: doręczenie poświadczonych za zgodność z oryginałem zarządzeń prezesa sądu z 30 lipca 2019 r. oraz 19 sierpnia 2019 r. (sygn. akt [...]), a także postanowienia sądu apelacyjnego z 30 października 2019 r. (sygn. akt [...]).

W piśmie procesowym wniesionym do Trybunału Konstytucyjnego 2 marca 2020 r. (data nadania) skarżący usunął braki formalne.

W skardze P.Ś. wskazuje na uniemożliwienie stronie kontroli instancyjnej zarządzenia prezesa sądu o braku sprzeczności interesów kilku podejrzanych reprezentowanych przez jednego obrońcę, co stanowi pominięcie prawodawcze ustawodawcy. Powoduje to podważenie konstytucyjnej zasady równości wobec prawa, prawa do sądu, prawa do obrony, praw obywatela do zaskarżenia orzeczeń i decyzji oraz zasadę dwuinstancyjności postępowania sądowego.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p. TK), skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Służy ono wyeliminowaniu – już w początkowej fazie postępowania – spraw, które nie mogą być przedmiotem merytorycznego rozstrzygnięcia. Trybunał wydaje postanowienie o nadaniu skardze konstytucyjnej dalszego biegu, gdy spełnia ona wymagania przewidziane w u.o.t.p. TK oraz nie zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 61 ust. 4 pkt 3 tej ustawy.

2. W ocenie Trybunału analizowana skarga konstytucyjna spełnia przesłanki przekazania jej do merytorycznej oceny.

2.1. Skargę sporządził adwokat, który zgodnie z art. 44 u.o.t.p. TK przedłożył stosowne pełnomocnictwo.

2.2. Skarżący wyczerpał przysługującą mu drogę prawną, ponieważ od postanowienia Sądu Apelacyjnego w Ł. z 30 października 2019 r. (sygn. akt [...]) nie przysługuje żaden środek zaskarżenia.

2.3. Dochowano trzymiesięcznego terminu do wniesienia skargi zastrzeżonego w art. 77 ust. 1 u.o.t.p. TK, gdyż powyższe orzeczenie zostało wydane 30 października 2019 r., a skarga została złożona w Trybunale 30 stycznia 2020 r. (data nadania).

2.4. Prawidłowo został określony przedmiot kontroli, tj. art. 85 § 2 w związku z art. 85 § 3 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, ze zm.; obecnie: Dz. U. z 2020 r. poz. 30, ze zm.) w zakresie, w jakim „wskazane przepisy nie przewidują możliwości wniesienia zażalenia na zarządzenie prezesa sądu okręgowego, w którym stwierdza się, że interesy kilku oskarżonych, reprezentowanych przez tego samego obrońcę nie pozostają w sprzeczności”. Przepisy te były podstawą prawną rozstrzygnięć, w których orzeczono o prawach skarżącego.

2.5. Zakwestionowanym w skardze przepisom skarżący zarzucił naruszenie zasady równości wobec prawa, prawa do sądu, prawa do obrony, praw obywatela do zaskarżenia orzeczeń i decyzji oraz zasady dwuinstancyjności postępowania sądowego.

2.6. Skarżący wskazał, w jaki sposób – jego zdaniem – zakwestionowane w skardze przepisy naruszają powyższe prawa. Stwierdził, że uniemożliwienie stronie kontroli instancyjnej zarządzenia prezesa sądu o braku sprzeczności interesów kilku podejrzanych reprezentowanych przez jednego obrońcę pociąga za sobą podważenie wskazanych konstytucyjnych praw skarżącego. Wskazano też na brak „przepisu umożliwiającego zaskarżenie decyzji procesowej, w której Sąd orzekł o braku istnienia sprzeczności interesów podejrzanych, bronionych przez tego samego obrońcę, co stawia osobę ubiegającą się o orzeczenie tej sprzeczności w pozycji dyskryminującej względem osób wnoszących zażalenie na postanowienie sądu, w którym orzeczono, że interesy podejrzanych (oskarżonych) reprezentowanych przez tego samego obrońcę pozostają w sprzeczności, co oznacza, naruszenie konstytucyjnej zasady równości wobec prawa”. W ocenie skarżącego wskutek opisanego pominięcia prawodawczego ustawodawcy został on pozbawiony „konstytucyjnego prawa do zaskarżenia orzeczeń wydanych w pierwszej instancji”.

3. W związku z powyższym i zważywszy na to, że sformułowane przez skarżącego zarzuty nie są oczywiście bezzasadne, Trybunał Konstytucyjny – na podstawie art. 61 ust. 2 u.o.t.p. TK – postanowił nadać skardze konstytucyjnej dalszy bieg.